

IN MEMORIAM MIŁOSZ ÉS A „LENNI”

*A Raspail-nál szállt ki. Én maradtam
a létező dolgok miriádjával. Szivacs, melynek fája,
hogy nem tud vízzel telítődni. Folyó, melynek fája,
hogy a fák és a felhők tükröképei nem fák és felhők.*

(Czesław Miłosz: *Lenni*)

Egy szellők fényezte évszak
És – szavaiddal élve – „a létező dolgok miriádja”
Vett körül minket ott.
Hallgatóid között mintegy bizalmasan olvastál fel,
Szinte bocsánatkérően, amiért alkotsz
És az öntudat húrját pengeted.
Mi volt, mit jelentett számodra a „Lenni”?
Hangod komor volt, megtört.
Egy kihagyó szív ritmusában olvastál fel.
Szerettelek volna ismerni, szerettelek volna
Évek óta ismerni
A létező dolgok miriádjában.
Aztán ismét tenmagad voltál;
Egyértelműen Milosz, nagylelkű és fesztelen,
A vén Európa öregura, a nyelvek
Úriembere. A világot próbáltad néven nevezni,
És pontos gondolatsoraiddal sikerült neked.
Ott kinn, az idősebb fák között
És a lassú, áttetsző patak füves mellékén,
Olyan voltál, mint aki a történelem könnyörtelenségén,
S a felhők és tükröződésük különbségén tépelődik.

A HÓKANCA

- 14 Álomban egy kék kanca üget,
Higancsepp porcelánmezőn, távolodik.
Puha gomolyok szállongnak,
Hol a buckákat patái felverik,
És miközben az alkony az éj síkjára hanyatlik,
Alakja a tél hálóját elnyesi.
Egyszer csak nincs többé. Semmit nem látok
Arrafelé, hol az emlékezetbe olvad
Túl a lét terhén.

Szilágyi Mihály fordításai

¹ Raspail: metrómegálló Párizsban a François-Vincent Raspail (1794–1878) francia tudós és politikus nevét viselő sugárútnál.

